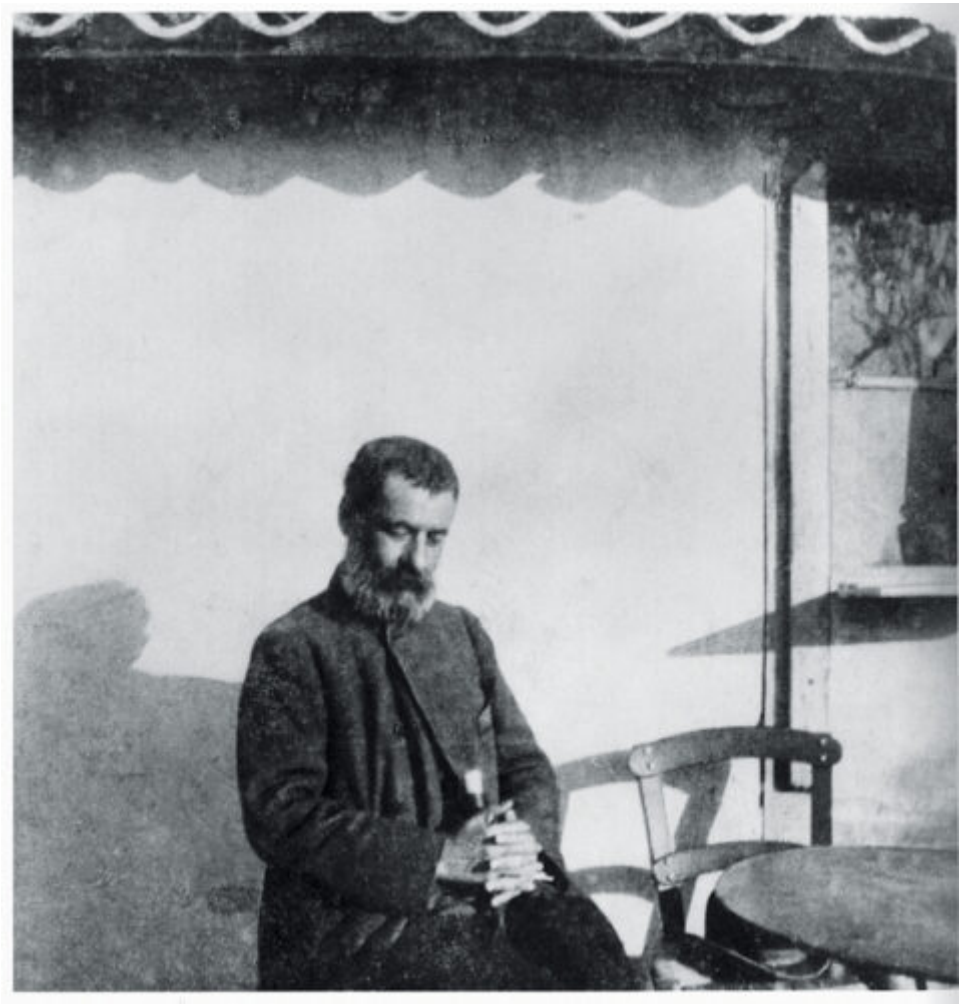
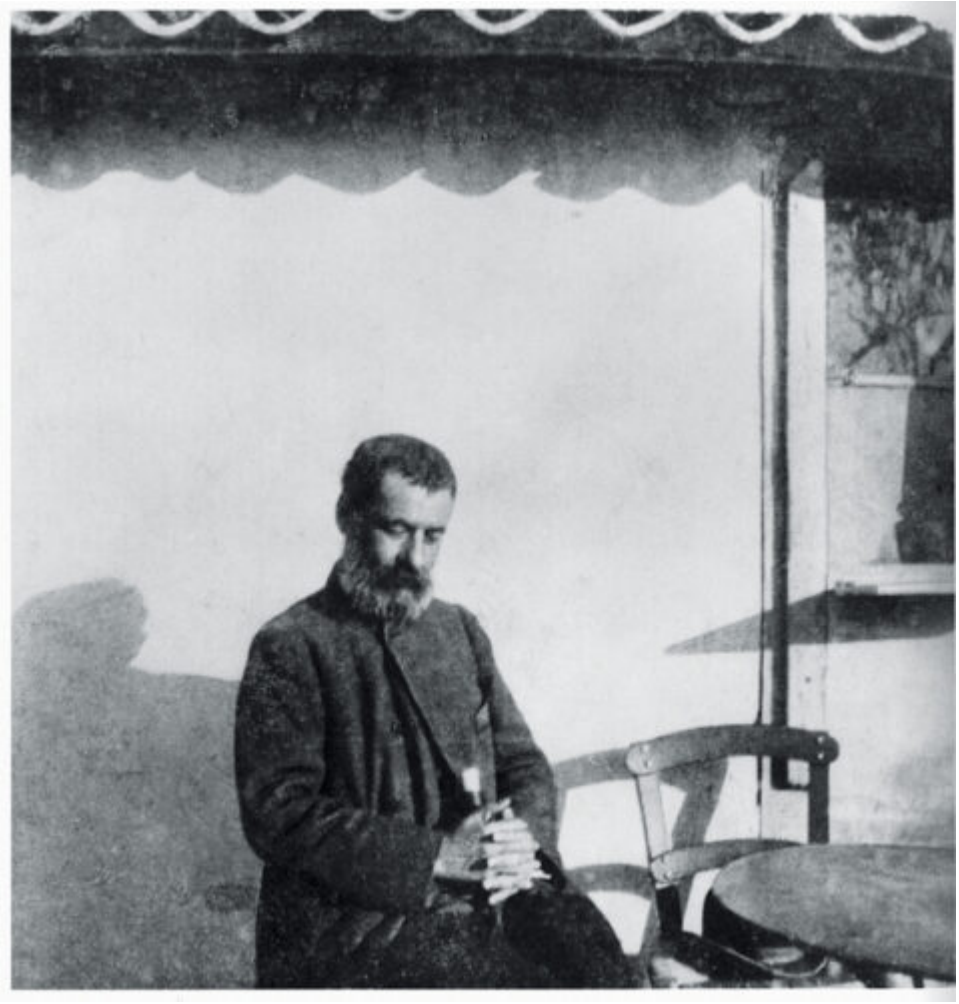
10 Ιανουαρίου 2022

Ἡ δίψα τοῦ Δαυΐδ (Παπαδιαμάντης Ἀλέξανδρος)

/ Θαυμαστές διηγήσεις / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

[Σχόλιον εἰς τὴν Π. Δ.]
Ἐκεῖνος ὅστις ὡμίλει οἰκείως πρὸς τὸν Θεὸν κ᾽ ἔλεγεν: «Ἐδίψησέ σε ἡ ψυχή μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σάρξ μου...», ἐκεῖνος ὅστις εἶπεν: «Ἐδίψησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα...», πολλὰ καὶ διάφορα εἴδη δίψης ἐδοκίμασεν, ὡς εἰκός, εἰς τὴν ζωήν του τὴν πολυκύμαντον· καὶ ὄχι ὀλιγώτερον διαφέρουσα εἶναι ἐκείνη ἡ δίψα, τὴν ὁποίαν ᾐσθάνθη ποτὲ ἐν καιρῷ πολέμου, ἐνῷ ὁ ἐχθρὸς κατεῖχεν ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Βηθλεέμ, καὶ ἠπείλει τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὁ πλήρης ἀντιθέσεων χαρακτήρ, ὁ Βασιλεὺς ὁ θεόπνευστος, τοῦ ὁποίου ἡ «ἰδιοτροπία» ἡ τόσον συμπαθὴς ἐφάνη εἰς τὴν τραγικὴν ἐκείνην περιπέτειαν τοῦ βίου του, καθ᾽ ὃν χρόνον ἐν ἄκρᾳ ἀσιτίᾳ προσηύχετο νυχθημερόν, παρακαλῶν νὰ τοῦ χαρίσῃ ὁ Θεὸς τὴν ζωὴν τοῦ βρέφους, τοῦ ἐκ τῆς Βηρσαβεέ, ἐζήτησε δὲ παραδόξως νὰ τοῦ δώσωσι νὰ φάγῃ, εὐθὺς ὡς ἐνόησεν ἀπὸ τοὺς ψιθυρισμοὺς τῶν ὑπηρετῶν, ὅτι τὸ παιδίον εἶχεν ἀποθάνει, εἶχε δείξει καὶ ἄλλας «ἰδιοτροπίας» εἰς τὴν ζωήν του.

Μιᾷ τῶν ἡμερῶν, εἰς τὴν λιτανείαν τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Κυρίου, ἐν μέσῳ ἀπείρου

πλήθους ὑπηκόων του, ὁ ἔνθεος ψάλτης εὐηρεστήθη νὰ δείξῃ πῶς λησμονεῖ ὅτι εἶναι βασιλεύς, καὶ ἤρχισεν αἴφνης νὰ χορεύῃ καθ᾽ ὁδόν, κρούων τὴν κινύραν· εἰς δὲ τοὺς ὀνειδισμοὺς καὶ τὰς ἐπιπλήξεις τῆς πρώτης γυναικός του, τῆς θυγατρὸς τοῦ Σαούλ, μὲ ἄκραν ἁπλότητα ἀπήντησε: «Καὶ παίξομαι καὶ ὀρχήσομαι ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ μου...». Εἰς ὅλην τὴν νεότητά του εἶχε καταδιωχθῆ ἀμειλίκτως ἀπὸ τὸ Σαούλ, τὸν πενθερόν του. Αὐτὸς τοῦ εἶχε χαρίσει δὶς τὴν ζωήν, ὅταν ἔπεσεν εἰς χεῖράς του, ἐκεῖνος, κατόπιν λυκοφιλίας καὶ συνδιαλλαγῆς, παρεσπόνδει κ᾽ ἐζήτει ἐπιμόνως τὸν θάνατόν του.

Εἰς ἕνα τῶν διωγμῶν τούτων, ὁ Δαυὶδ εἶχε ζητήσει σωτηρίαν εἰς πόλιν ἀλλοφύλων. Ὁ βασιλεὺς ὁ ἐθνικός, μαθὼν ὅτι ὁ νικητὴς τοῦ Γολιάθ, ὁ κεχρισμένος Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν του, διέταξε τοὺς ἰδίους αὐλικούς του νὰ τὸν θανατώσωσιν ἄνευ ἀναβολῆς. Τότε ὁ Δαυΐδ, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ, προσεποιήθη τὸν τρελόν, διὰ νὰ σωθῇ ἐκ τῆς καταδίκης.

Τὸ τέχνασμα ἐπέτυχε λαμπρῶς, κατὰ θείαν νεῦσιν, καὶ ὁ λυσσωδῶς καταδιωκόμενος γαμβρὸς τοῦ Σαοὺλ ἐπέζησε διὰ νὰ τὸν διαδεχθῇ εἰς τὴν βραχεῖαν ἐκείνου βασιλείαν, νὰ βασιλεύσῃ ἐνδόξως ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη, νὰ γίνῃ θεοπάτωρ, καὶ νὰ ψάλῃ θεσπέσια προφητικὰ ᾄσματα εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως, τῆς ὁποίας εἶναι «πᾶσα ἡ δόξα ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη καὶ πεποικιλμένη».

Τίς οἶδεν ἂν ὁ μέγιστος Ἄγγλος ποιητὴς δὲν ὠφελήθη ἀπὸ τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο τῆς προσποιητῆς τρέλας ἑνὸς ἐπιδόξου βασιλέως, διὰ νὰ πλάσῃ τὸν τύπον τοῦ ἰδικοῦ του Δανοῦ βασιλόπαιδος; – Πλὴν ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν δίψαν τοῦ Δαυΐδ.
Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, μετὰ τὸν οἰκτρὸν θάνατον τοῦ Σαούλ, καὶ ἀφοῦ ὁ Δαυὶδ παρέλαβε τὴν βασιλείαν – ὅστις διεξήγαγε τροπαιοῦχος πλείστους κατὰ τῶν γειτόνων ἐθνῶν πολέμους – ἡ γενέτειρα τοῦ Προφητάνακτος πόλις Βηθλεὲμ καὶ τὰ πέριξ εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους ἐχθρούς. Μίαν ἡμέραν, ὁ Δαυΐδ, εἰς τὸ στρατόπεδόν του, ἀντικρὺ τῶν βράχων τῆς Σιών, καθήμενος εἰς τὰ πρόθυρα τῆς σκηνῆς του, προσέβλεπε σιωπηλὸς τὴν ὀρεινὴν χώραν τοῦ Ἰούδα.

Τὸ ὄμμα του προσηλώθη θολόν, καὶ σχεδὸν βλοσυρὸν πρὸς τὰ βουνὰ ἐκεῖνα. Οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ δορυφόροι του ἀνήσυχοι τὸν ἐκοίταζον, προσπαθοῦντες νὰ μαντεύσωσι τί ἆρα ἐσυλλογίζετο ὁ Βασιλεύς.

Αἴφνης ὁ Δαυὶδ ἔστρεψε βραδέως τὴν κεφαλήν, καὶ χωρὶς νὰ τείνῃ ἀπ᾽ εὐθείας πρὸς αὐτοὺς τὸ βλέμμα ἐστέναξε καὶ εἶπε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην:

– «Τίς δώῃ μοι πιεῖν ἀπὸ τῶν λάκκων τῆς Βηθλεέμ;»

Ὁ περιπαθὴς ψάλτης ἐνθυμεῖτο τὸν καιρόν, καθ᾽ ὃν ἦτο ἁπλοῦς βοσκός, ὄγδοος

υἱὸς τοῦ πατρός του, βόσκων τὰ πρόβατα εἰς τὰ περίχωρα τῆς Βηθλεέμ. Οἱ ἀδελφοί του «καλοὶ καὶ μεγάλοι σφόδρα καὶ οὐκ εὐδόκησεν ἐν αὐτοῖς ὁ Κύριος». Αὐτὸν τὸν νεαρὸν καὶ μικρόσωμον, ἐξέλεξε μεταξὺ ὅλων ὁ Σαμουήλ, ὁ Βλέπων, διὰ νὰ τὸν χρίσῃ εἰς βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ οἱ ἀδελφοί του τὸν παρέβλεπον, καὶ ὁ πατήρ του τὸν ἔκρυπτε, λέγων ἀφελῶς, ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλον υἱόν, ἀφοῦ καὶ τοὺς ἑπτὰ τοὺς εἶχεν ἀπορρίψει ὁ ἀπεσταλμένος Κυρίου!

Ὁ τραγικὸς βασιλεὺς ἴσως νὰ ἐπόθει ὡς νοσταλγὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ᾽ ἣν ἔβοσκε τὸ ποίμνιόν του εἰς τὰ περίχωρα τῆς Βηθλεέμ. Ἦ ἐπεθύμει ἆρα νὰ ἐμπνεύσῃ φρόνημα εἰς τοὺς στρατιώτας του, ὅπως ριφθῶσιν ἀποφασιστικοὶ εἰς τὸν κίνδυνον, καὶ ἐξώσωσι τὸ ταχύτερον τοὺς βεβήλους ἐχθροὺς ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἐδάφη τῆς Βηθλεέμ;

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τοῦτο, δύο ἀνδρεῖοι νεανίαι, ἀκούσαντες τὸν πόθον τοῦ Βασιλέως, ἐξήγησαν κατὰ γράμμα τοὺς λόγους του καὶ λαβόντες δύο ἀσκούς, ἐρριψοκινδύνευσαν ἐν καιρῷ νυκτός, διέσχισαν τὰς προφυλακὰς τοῦ ἐχθροῦ, ἔφθασαν εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Βηθλεέμ, ἐκεῖ ὅπου ἔβοσκε τὸ πάλαι ὁ θεόπνευστος βοσκὸς τὰ ποίμνια τοῦ πατρός του, κ᾽ ἐγέμισαν τοὺς ἀσκοὺς ἀπὸ τοὺς λάκκους τοῦ νεροῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπόθει νὰ πίῃ ὁ Βασιλεύς των. Ἔφθασαν ἀσφαλῶς εἰς τὸ στρατόπεδον, κ᾽ ἐπαρουσίασαν τοὺς δύο ἀσκοὺς πλήρεις εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου διενυκτέρευεν ἐν προσευχῇ ὁ Προφητάναξ, αὐτοσχεδιάζων ἕνα ἐκ τῶν θεσπεσίων ψαλμῶν του. «Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω, ἐδίψησέ σε ἡ ψυχή μου…»

Ἐδῶ πάλιν ἀπεδείχθη ἡ «ἰδιοτροπία» τοῦ Δαυΐδ. Ὁποία ὑψηλὴ καὶ εὐγενεστάτη, ἀλλ᾽ ἀκατάληπτος εἰς τὸ κοινὸν τῶν ἀνθρώπων, ἰδιοτροπία! Ὡς εἶδε τοὺς ἀσκοὺς πλήρεις ὕδατος, κ᾽ ἔμαθε τὸ τόλμημα τῶν δύο ἀνδρείων νεανίσκων δὲν ἠθέλησε νὰ πίῃ· ἀλλ᾽ ἐξέχεεν ὅλον τὸ ὕδωρ κατα- γῆς, εἰς σπονδὴν Κυρίῳ τῷ Θεῷ.

– «Οὐ μὴ πίω ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, ὅτι ἐν αἵματι ψυχῆς ἀνδρῶν ἐστιν· ἀλλὰ σπείσομαι αὐτὸ Κυρίῳ τῷ Θεῷ μου».

Μεγάλη τόλμη θὰ ἦτο ἂν ἀπεπειρώμεθα ἡμεῖς νὰ γράψωμεν ἐκ μέρους μας καὶ μίαν λέξιν ὡς σχόλιον ἢ ἑρμηνείαν εἰς τὸ ὡραῖον τοῦτο καὶ τόσον ποιητικὸν ἐπεισόδιον. Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ σήμερον ἔχομεν Φῶτα καὶ εἶναι ἡμέρα καθ᾽ ἣν ἁγιάζεται ἡ φύσις τῶν ὑδάτων, καθ᾽ ἣν ἡ Ἐκκλησία ἀνακαλεῖ τόσα θεσπέσια ρήματα ἐκ τῶν ψαλμῶν τοῦ Προφητάνακτος· «Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησε· Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν»· ἡμέρα καθ᾽ ἣν ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος ἐπικαλεῖται τὴν παρουσίαν του· «Δαυὶδ πάρεσο πνεύματι τοῖς φωτιζομένοις· νῦν προσέλθετε ὦδε πρὸς Θεόν…», ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ μόνον νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ γεγονὸς τῆς δίψης τοῦ Δαυὶδ εὐλόγως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία συμβολικὴ πρόρρησις· ὅτι, ὅπως ὁ Δαυὶδ ἐδίψησε τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο, ταχέως θὰ ἤρχετο χρόνος, ὁπότε ὅλη ἡ

ἀνθρωπότης ἔμελλε νὰ διψήσῃ καὶ νὰ ποθήσῃ νὰ δροσισθῇ ἀπὸ τὰ νάματα τοῦ Ἰορδάνου, καὶ «ἀπὸ τῶν λάκκων τῆς Βηθλεέμ».

(1905)

Πηγή: agiazoni.gr